

Obsah.

Část první.

Strana

Základní pojmy soukromého práva.

Hlava první. O normách právních 1

1. Věda. 2. Pojem. 3. Předmět poznání. 4. Povinnost. 5. Logický výraz obou předmětů poznání. 6. Norma. 7. Normologie. 8. Autonomie a heteronomie. 9. Subjekt povinnosti. 10. Subjekt normy. 11. Vědy normativní a normologie. 12. Formální a obsahové dělítko norem. 13. Právní norma. 14. Normový komplex. 15. Nejvyšší norma právní.

Hlava druhá. Právní řád 14

16. Pojem právního řádu. 17. Formální jednota. 18. Rozsah právního řádu. 19. Dílčí právní řády. 20. Mezinárodní právo. 21. Stát. 22. Právní řád jako vůle států. 23. Československý právní řád.

Hlava třetí. Norma a její obsah.

§ 1. Hierarchie norem 20

24. Formální pojem obsahu normy. 25. Blanketní norma. 26. Odvozená norma. 27. Obecné a jedinečné normy. 28. Delegace norem. 29. Nástin hierarchie norem u nás. 30. Zákon. 31. T. zv. život právní.

§ 2. Statika a dynamika 23

32. Základní postoj normologický. 33. Statika normologická. 34. Dynamika normologická. 35. Tvorba práva. Psané a nepsané právo. 36. Orgán normotvorný. 37. Zákonodárce a soudce.

§ 3. Jak určíme obsah normy 25

38. Co rozumíme obsahem normy. 39. Jak určíme podmínky a následek povinnosti? 40. Právní skutečnosti. 41. Logická struktura skutkové podstaty. 42. Teleologie. 43. Odůvodnění teleologie. 44. Subjekt povinnosti. — Osoba. 45. Struktura právních skutečností. 46. Odvozená norma.

§ 4. Základy interpretace 31

47. Úkol. 48. Základní postoj. 49. Poměr interpretované normy k normám nadřazeným. 50. Poměr interpretované normy k normám podřazeným. 51. Jednota právního řádu. 52. Rekonstrukce normy. 53. Právní prameny.

§ 5. Aplikace 33

54. Pojem aplikace. 55. Vydávání druhotné normy. 56. Nezávislost normotvůrce. 57. Právní moc. 58. Postoj dynamický. 59. Aplikace jako právo a jako povinnost. 60. Regulativní principy normotvorné. 61. Relativní a absolutní principy. 62. Přirozené právo. 63. Idea spravedlnosti.

§ 6. Exekuce 37

64. Výkon povinnosti. 65. Výkon povinnosti a norma. 66. Sankce. 67. Exekuce a soudce. 68. Exekuce a normotvorná činnost.

Hlava čtvrtá. Právní věda.		Strana.
§ 1. Pojmy právní vědy		40
69. Formální a materiální věda. 70. Formální pojmy právní. 71. Materiální pojmy právní. 72. Čisté a obsahové pojmy právní. 73. Systematické uspořádání právních norem. 74. Trojí druh pojmu. 75. Právní věda theoretická a praktická.		
§ 2. Systematika právního řádu		45
76. Struktura systematických pojmů. 77. Systematika a zákonodárce. 78. Veřejné a soukromé právo. 79. Subjektivní právo. 80. Literatura k obecným výkladům.		

Část druhá.

Československé právo soukromé a jeho prameny.

Hlava první. Pojem soukromého práva		51
81. Positivní předpis o veřejném a soukromém právu. 82. Původ tohoto rozdělení. 83. Ukázka praxe Nejvyššího soudu. 84. Lite- ratura.		
Hlava druhá. Prameny práva soukromého.		
§ 1. Obecné výklady		60
85. Prameny práva. 86. Dvojitý pojem pramene práva. 87. Zákon. 88. Neznalost zákona.		
§ 2. Občanský zákoník		62
89. Co je občanský zákoník? 90. Titul. 91. Význam občanského zákoníka. 92. Systematika občanského zákoníka. 93. Jazyk. 94. Re- dakční dějiny. 95. Kodifikační princip. 96. Rozvoj soukromého práva po kodifikaci. 97. Novely. 98. Charakter literatury občanského zá- koníka..		
§ 3. Soukromé právo na Slovensku		74
99. Ráz práva platného na Slovensku. 100. Tripartitum. 101. Ob- čanský zákoník. 102. Judexkuriální konference. 103. Občansko- právní zákoník. 104. Zvykové právo. 105. Decisie. 106. Literatura.		
§ 4. Vývoj v československé republice		80
107. Stav občanského práva. 108. Zákony československé. 109. Ráz zákonodárství. 110. Československý občanský zákoník.		

Hlava třetí. O výkladu právních předpisů.

§ 1. Problémy interpretace		84
111. Co je interpretace? 112. Hermeneutika. 113. Autentický text. 114. Autentický text občanského zákoníka. 115. Výklad normy. 116. Přejít od hermeneutiky k vlastní interpretaci.		
§ 2. Isolovaná norma		87
117. Isolovaná norma. 118. Vůle zákonodávce. 119. Filologický výklad. 120. Výklad právních skutečností. 121. Výklad delegující normy. 122. Poměr delegující a delegované normy. 123. Kogentní a dispositivní předpisy. 124. Ratio legis. 125. Cessante ratione cessat lex ipsa. 126. Clausula rebus sic stantibus. 127. Mezery v zákoně. 128. Definice legální.		

	Strana
§ 3. Norma jako součást právního řádu	90
129. Formální jednota právního řádu. 130. Materiální jednota právního řádu. 131. Rekonstruovaná jednota. 132. Principium legis, principium juris. 133. Duch zákona. 134. Příbuzné normy. 135. Systematika zákona. 136. Vědecká systematika. 137. Práva věcná a práva obligační. 138. Vlastnictví a práva na věc cizí. 139. Formální a materiální právo.	
§ 4. Interpretace občanského zákoníka	99
140. Předpisy interpretační. 141. Zákonný předpis o výkladu. 142. Občanský zákoník jako systém subjektivních práv. 143. Systematický výklad občanského zákoníka. 144. Nárok. 145. Právní poměr. 146. Právní institut.	
§ 5. Občanský zákoník a ústavní listina	104
147. Hierarchický poměr. 148. Omezující předpisy. 149. Předmluva k ústavě. 150. Další předpisy. 151. Občanské svobody. 152. Protiústavní zákon.	
Hlava čtvrtá. Časová a místní působnost československého občanského práva.	
§ 1. Základní otázky	109
153. Povaha časové a místní působnosti. 154. Norma, čas a prostor.	
§ 2. Časová působnost	110
155. Časové omezení skutkových podstat. 156. Časová determinace podmiňující skutkové podstaty. 157. Časová determinace podmíněné skutkové podstaty. 158. Lex posterior derogat priori.	
§ 3. Časový střet zákonů	114
159. Intertemporální právo. 160. Předpisy v intertemporálním právu. 161. Speciální předpisy. 162. Změna zákona a konkrétní norma. 163. Význam odst. V. uvoz. patentu. 164. Příklady intertemporálního práva. I. Osoby. 165. Příklady II. Manželství. 166. Příklady III. Nesvéprávní. 167. Příklady IV. Věcná práva. 168. Příklady V. Smlouvy. 169. Příklady VI. Mimosmluvní závazky. 170. Příklady VII. Dědické právo. 171. Příklady VIII. Vydržení a promlčení. — 172. Složitě skutkové podstaty.	
§ 4. Místní působnost	119
173. Problém místní působnosti. 174. Místní působnost a území státní. 175. Území státní. 176. Lokální právo. 177. Určení místní působnosti obč. zák. 178. Území určení. 179. Osobní určení. 180. Kombinace územního a osobního určení. 181. Poměr cizího práva k tuzemskému. 182. Vývoj mezinárodního práva soukromého. 183. Předpisy obč. zák. 184. Jak určit právo cizincovo? 185. Způsobnost k právům a právním činům. 186. Prohlášení za mrtva. 187. Formy právních jednání. 188. Důkaz cizozemského práva. 189. Renvoi. 190. Vzájemnost a odplata (retorse). 191. Pokud nelze užít cizího práva. 192. Promlčení. 193. Práva na nemovitostech. 194. Práva na movitostech. 195. Smlouvy. 196. Postup pohledávky. Rukojemství. 197. Konkurs. 198. Zánik obligací. 199. Závazky z nedovolených jednání. 200. Způsobnost uzavřítí sňatek a jeho forma. 201. Rozluka a rozvod manželství. 202. Osobní poměry manželů. 203. Manželské právo majetkové. 204. Manželské děti. 205. Nemanželské děti. 206. Adopce a legitimace. 207. Poručníci a opatrovníci. 208. Dědické právo. 209. Delace. 210. Odúmrť. 211. Zásady mezimístního práva soukromého. 212. Literatura.	

Část třetí.

O nejdůležitějších právních skutečnostech.

Hlava první. Osoby.

	Strana
§ 1. Obecné výklady	137
213. Vývoj pojmu ve filosofii. 214. Pojem osoby v právní vědě. 215. Osoba jako personifikovaná norma. 216. Osoba jako právní skutečnost. 217. Odpovědnost. 218. Způsobilost k právům a právním činům. 219. Druhy právních činů.	
§ 2. Osoby přirozené	143
220. Pojem osoby přirozené. 221. Proč máme zvláštní předpisy o osobách? 222. Systematika obč. zák. 223. Počátek přirozené osoby. 224. Lidé nezrození. 225. Smrt. 226. Prohlášení za mrtvého. 227. Nezvěstnost. 228. Řízení při prohlášení za mrtvého. 229. Účinky prohlášení za mrtva. 230. Zvláštní řízení pro účastníky světové války. 231. Účinky zrušeného prohlášení za mrtva.	
§ 3. Jméno	148
232. Právní význam jména. 233. Způsob jména. 234. Rodové jméno. 235. Změna jména. 236. Vlastní jméno. 237. Matriky. 238. Pseudonym. 239. Firma. 240. Ochrana jména. 241. Žalobní nároky. 242. Žaloba zdržovací. 243. Ochrana užívání jména. 244. Náhrada škody. 245. Speciální ochrana jména.	
§ 4. Způsobilost k právním činům fyzické osoby	152
246. Rozdíly způsobilosti. 247. Svěprávnost. 248. Nesvěprávnost. 249. Nesvěprávnost pro nedostatek věku. 250. Jiné stupně věkové. 251. Rozdíly pohlavní. 252. Nedostatky tělesné. 253. Nepříčetnost. 254. Prodloužení moci otcovské.	
§ 5. Zbavení svěprávnosti	157
255. Charakteristika zbavení svěprávnosti. 256. Kdo může být zbaven svěprávnosti? 257. Jak možno zbaviti svěprávnosti? 258. Zbavení svěprávnosti pro duševní chorobu nebo slabost. 259. Účinky zbavení svěprávnosti. 260. Zbavení svěprávnosti pro marnotratnictví. 261. Zbavení svěprávnosti pro pijanství. 262. Zbavení svěprávnosti pro zneužívání nervových jedů. 263. Důsledky zbavení svěprávnosti uvedené v č. 260 až 262. 264. Zbavení svěprávnosti osoby nezletilé. 265. Prozatímní péče. 266. Řízení o zbavení svěprávnosti. 267. Počátek a konec zbavení svěprávnosti. 268. Opatrovnictví pro duševní chorobu, duševní slabost a hluchoněmlost. 269. Opatrovnictví pro marnotratnictví. 270. Omezená svěprávnost. 271. Opatrovnictví osoby nezletilé. 272. Prozatímní opatrovnictví. 273. Řízení.	
§ 6. Rozdíly stavovské	164
274. Zachování rozdílů stavovských. 275. Vojenské právo. 276. Řeholníci.	
§ 7. Jiné náležitosti osoby	165
277. Bydliště. 278. Trestní odsouzení. 279. Konkurs. 280. Státní občanství. 281. Literatura.	

Hlava druhá. Právnícké osoby a podobné útvary.

§ 1. Základní problémy	168
282. Právnícká osoba jako personifikace normy. 283. Právnícká osoba jako personifikace skutečnosti. 284. Právnícká osoba jako materiální působnost normy. 285. Právnícká osoba jako pojem systematický. 286. Důsledky toho pro pozitivní právo. 287. Ně-	

Strana

	<p>které názory na právnickou osobu v české literatuře právnické. 288. Positivní předpis § 26. 289. Právnická osoba a lidské jednání. 290. Výklady o právnických osobách.</p>	
§ 2.	Společnosti	173
	<p>291. Společnost a společenská smlouva. 292. Názvosloví obč. zák. 293. Vymezení společnosti. 294. Společnost podle občanského zá- koníka. 295. Jméno společnosti. 296. Ručení členů společnosti. 297. Změna členů. 298. Stanovy. 299. Forma společenské smlouvy. 300. Název právnická osoba.</p>	
§ 3.	Jiné právnické osoby	178
	<p>301. Problém. 302. Obec jako právnická osoba. 303. Způsobnost obcí k právním činům. 304. Způsobnost k právním jednáním. 305. Správa obecního jmění. 306. Jiné veřejné korporace. 307. Na- dace. 308. Ústavy. 309. Praxe N. s. 309. a) Literatura.</p>	
Hlava třetí. Zastoupení.		
§ 1.	Obecné výklady	185
	<p>310. Základ problému je odpovědnost. 311. Normální odpo- vědnost. 312. Posunutá odpovědnost. 313. Podstata zastoupení. 314. Zástupce a orgán. 315. Zástupce a pomocník. 316. Rozdělení zastoupení.</p>	
§ 2.	Zastoupení na základě právního jednání	187
	<p>317. Plná moc. 318. Udělení plné moci. 318. Plná moc a příkaz. 319. Forma plné moci. 320. Zákonem stanovený rozsah plné moci. 321. Obchodní plná moc. 322. Smluvně stanovený rozsah plné moci. 323. Samokontrahování zmocněncovo. 324. Způsobnost zmoc- nitelova a zmocněncova. 325. Vady právního jednání. 326. Dobrá víra. 327. Substituce. 328. Zánik plné moci. 329. Ochrana třetích osob.</p>	
§ 3.	Zákonné zastoupení	194
	<p>330. Případy zákonného zastoupení. 331. Jak se ustanovuje zá- konný zástupce. 332. Zastoupení nesvéprávných. 333. Osoby ne- přítomné. 334. Osoby neexistující. 335. Způsobnost zastoupené osoby.</p>	
§ 4.	Orgány právnických osob	195
	<p>336. Orgán základem právnické osoby. 337. Positivní předpisy. 338. Právní posice orgánu. 339. Kolektivní orgán. 340. Orgány společností obchodních. 341. Orgány spolku. 342. Poměr orgánu a právnické osoby. 343. Ručení orgánu. 344. Ručení právnické osoby za škodu. 345. Zmocněnci právnické osoby. 346. Literatura.</p>	
Hlava čtvrtá. O věcech.		
§ 1.	Pojem věci	201
	<p>347. Věc jako předmět práva. 348. Věc jako právní skutečnost. 349. Důležitost pojmu věci. 350. Zákonná definice. 351. Věc je majetková hodnota. 352. Co není věcí. 353. Hodnota majetková. 354. Věc a statek. 355. Vývoj pojmu věc. 356. Věc individuum. 357. Podstata věci.</p>	
§ 2.	Rozdělení věcí	208
	<p>358. Věci hmotné a nehmotné. 359. Elektřina. 360. Individuali- sace. 361. Věci vyloučené z právního obchodu (extra commercium). 362. Policejní předpisy, omezující individualisaci. 363. Veřejný statek. 364. Praxe Nejvyššího soudu o veřejném statku. 365. Věci movité a nemovité. 366. Věci spotřebovatelné a nespotebvatelné. 367. Věci zastupitelné a nezastupitelné. 368. Voda.</p>	

	Strana
§ 3. Věci a jejich náležitosti	214
369. Součásti věci. 370. Podstatné součásti či neoddělitelné. 371. Nepodstatné součásti. 372. Individualisace movitostí. 373. Věci dělitelné a nedělitelné. 374. Individualisace pozemků. 375. Plody.	
§ 4. Příslušenství a hromadná věc	218
376. Názvosloví občanského zákoníka. 377. Příslušenství. 378. Jak se věc stává příslušenstvím. 379. Náležitosti poměru věci hlavní a vedlejší. 380. Právní význam příslušenství. 381. Hromadná věc. 382. Náležitosti věci hromadné. 383. Význam věci hromadné. 384. Jmění. 385. Podnik.	
§ 5. Hodnota a cena věci	222
386. Hodnocení. 387. Hodnota přímá a nepřímá. 388. Hodnota věci hromadné a jednotlivé. 389. Hodnota obecná. 390. Mimořádná cena. 391. Hodnocení při nepřímé hodnotě. 392. Cena. 393. Základ je obecná hodnota. 394. Literatura.	

Hlava pátá. O čase.

§ 1. Základní nauky	228
395. Čas jako právní skutečnost. 396. Počítání času. 397. Počátek a konec lhůty. 398. Vykládací pravidla. 399. Konec lhůty.	
§ 2. Promlčení	230
400. Podstata promlčení. 401. Námitka promlčení. 402. Lhůty promlčecí jsou lhůty zákonné. 403. Konstrukce občanského zákoníka. 404. Kdy se počíná promlčení. 405. Lhůta promlčecí. 406. Promlčení opakujících se plnění. 407. Promlčení pohledávek denního života. 408. Odpor. 409. Jinaké případy promlčení. 410. Důvody stavení. 411. Přetržení promlčení. 412. Přerušování promlčení podáním žaloby. 413. Přetržení promlčení a důvěra v knihy pozemkové.	
§ 3. Prekluse	237
414. Povaha prekluse. 415. Literatura.	

Část čtvrtá.

Aplikace práva.

Hlava první. Obecné nauky o aplikaci.

§ 1. Vytváření norem	239
416. Aplikace a hodnocení. 417. Dvojitý hodnocení. 418. Aplikace jako tvorba odvozené normy. 419. Předpisy formální a materiální. 420. Projev vůle. 421. Vůle jako t. zv. právní panství. 422. Různý způsob tvorby norem. 423. Závislost norem na sobě. 424. Oprávnění povinnost tvořit normy. 425. Duplicita pojmu normy. 426. Tvorba normy.	
§ 2. Poměr obsahu delegované a delegující normy	245
427. Starší názor absolutismu a liberalismu. 428. Volnost tvorby norem. 429. Skutková podstata delegující a delegované normy. 430. Hodnotící činnost povinného normotvůrce. 431. Analogie. 432. Volné rozhodování podle § 7 obč. zákoníka. 433. Literatura.	

Hlava druhá. Právní moc.

§ 1. Obecné výklady	250
434. Právní moc normy. 435. Posunutá právní moc.	

	Strana
§ 2. Výminka a doložení času	250
436. Podstata výminky a doložení času. 437. Výminka a normo- tvorný proces. 438. Minulé výminky. 439. Rozdělení výminek. 440. Splnění výminky. 441. Výjimka a blanketní norma. 442. Účinky výminky odkládací. 443. Účinky výminky rozvazovací. 444. Ne- možné a nedovolené výminky. 445. Doložení času. 446. Účinky doložení času. 447. Doložení času u solučních jednání. 448. Modus 449. Právní moc právního jednání.	
§ 3. Právní moc rozsudku	258
450. Pojem rozsudku. 451. Právní moc rozsudku. 452. Materiální právní moc. 453. Objektivní meze právní moci. 454. Cizozemské rozsudky. 455. Totožnost povinnosti. 456. Subjektivní meze právní moci. 458. Význam právní moci rozsudku. 459. Literatura.	
Hlava třetí. Nárok.	
§ 1. Nárok jako legitimace k žalobě	264
460. Podstata formálního nároku. 461. Jak se určuje nárok. 462. Materiální nárok.	
§ 2. Žaloba	265
463. Definice žaloby. 464. Formální a materiální legitimace. 465. Druhy žalob. 466. Důvod žalobní. 467. Konkurence nároků. 468. Námitky. 469. Námitka podvodu. 470. Podání žaloby. 471. Doručení žaloby.	
§ 3. Důkaz	268
472. Co znamená důkaz? 473. Co se nedokazuje? 474. Důkazní prostředky. 475. Důkazní břemeno. 476. Odvod. 477. Domněnky. 478. Literatura.	
Hlava čtvrtá. Exekuce.	
§ 1. Základní pojmy	273
479. Výkon povinnosti. 480. Hodnocení exekuční. 481. Aplikace a exekuce. 482. Exekuce v užším a širším smyslu. 483. Exekuce a soluce. 484. Exekuce jako donucení.	
§ 2. Exekuční prostředky civilně-právní	276
485. Reparační exekuce. 486. Svépomoc. 487. Dovolená své- pomoc. 488. Exekuční prostředky podle exekučního řádu. 489. Jiné exekuční prostředky. 490. Zajištění. 491. Prozatímní opatření. 492. Retenční právo. 493. Literatura.	
Rejstřík právních předpisů	281